

Sygn. akt I CSK 319/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa D. G. i E. K.

przeciwko J. B.-S., K. Ł. i A. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów D. G. i E. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt VI ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest ogólnikowe i ogranicza się do konstatacji, iż jest ona oczywiście uzasadniona wskutek nie zastosowania przez Sąd Apelacyjny wskazanych w zarzutach przepisów prawa, w związku z czym nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna, tym bardziej, że w postępowaniu apelacyjnym nie rozważono zebranego w sprawie materiału dowodowego świadczącego o legitymacji czynnej powodów.

Tymczasem wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powinien być tak zredagowany i umotywowany, by Sąd Najwyższy nie poszukiwał w jej podstawach zaskarżenia lub w ich uzasadnieniu podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej. W istocie skarżący oczekują dokonania przez Sąd Najwyższy oceny zarzutów skargi w ramach instytucji „przedsądu”, co nie jest dopuszczalne.

Niezależnie od powyższych uwag należy wskazać, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie poddaje się kontroli kasacyjnej, co wynika z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji wskazał, że nabywcą udziałów w L. sp. z o.o. w P. na podstawie umowy z dnia 12 października 2011 r. była spółka prawa szwedzkiego posiadająca osobowość prawną, co nie było przez skarżących kwestionowane. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że nie budzi zastrzeżeń zasadniczy dla wyniku sprawy wniosek, że to nie skarżący, lecz spółka E. AB w S. (Szwecja) mogłaby występować z ewentualnymi roszczeniami wywodzonymi, czy to z samej umowy sprzedaży udziałów, czy też z nienależytego jej wykonania. Z kolei wpłaty, jakich dokonał powód D. G. do majątku spółki L. sp. z o.o. stanowiły przysporzenie tej spółki, a nie pozwanych, niezależnie od tego, z czyjego majątku pochodziły środki na ten cel.

W związku z tym nie zostało wykazane, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanych błędów, które czyniłby skargę kasacyjną powodów oczywiście zasadną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1804, ze zm., w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1667).

aw

jw